

18. 11. 2018 - Vezmi a... pojd'

1. čtení: Mk 1, 28-38

Píseň: 366 - Zavítej k nám, Duchu svatý

Základ kázání: Mk 8, 31-38

Kázání: Vážení shromáždění,

kdo by toho Ježíše nepokáral, když mluví o nezbytnosti svého utrpení a vraždy ze strany židovských mocných? Zrovna když ho Petr vyznal jako Krista, tedy Mesiáše, tedy Spasitele. Jako *toho* Spasitele (=Zachránce). Vždyť běžně dnes kárají potomci své velmi staré rodiče, když se jim právě ti rodiče svěřují, že by již rádi zemřeli. Že by již rádi k Pánu. Ještě aby jim byl Ježíš příkladem, když o tom mluvil otevřeně!

Nojo, v člověku je málo smýšlení z Boha. Někdy je ho v křesťanech méně než v lidech bez oficiálního vyznání. Mnohé z myšlení i farářů je spíše z člověka než z Boha. Ačkoli by zejména laikové někdy rádi, aby faráři byli klonem Ježíše. Aby byli příkladem morálního života. A kdo ví, čeho dalšího. Ačkoli farář je nevyhnutelně stejným hříšníkem jako ti, kteří sedí v lavicích. Někdy je hříšníkem větším. Tak i přání, aby faráři byli také morálním příkladem je smýšlením velice, velice z lidí. Nikoli z Boha. Vždyť apoštol Petr, Skála církve, nebyl morálním příkladem. Od kárání Mesiáše až po jeho zapření.

Tak nechci ani já být morálním příkladem. A nikdy jím, koneckonců, nebudu. Každý, kdo to ode mě čeká, bude zklamán. Každý plný smýšlení z člověka, kdo to čekal, byl zklamán. Nejsem před Bohem spravedlivějším než kdokoli z vás. A nikdy nebudu.

Jestli mám být v něčem příkladem, tak snad v tom nesení vlastního kříže. A že s ním na zádech půjdu za Ježíšem. Ne že bych to úplně chtěl... jenže co lepšího? Jakou lepší cestou jít?

Ale nést svůj kříž můžu jen tehdy, když přiznávám, že nějaký kříž mám. Bližním v tomto nesení mohu být příkladem jen v případě, že oni mě přiznají, že stejně jako oni nesu na zádech kříž.

A možná jako farář nejen kříž svůj. Ale to farníci i další vnímají skoro samozřejmě, že se faráři táhnou s jejich kříži... Avšak třeba se najde někdo, kdo také vezme kříže farářů. Třeba na chvíli. Třeba ve sborech. Třeba jinde.

Také se nechci stydět za Krista a jeho slova. Ale jestli je kážu také zpronevěřilým a hříšným jinde nez v kostele? Vlastně skoro ne. A přitom bych rád. Asi řada farářů by ráda zvěstovala, zpívala, diskutovala o Božím smýšlení také mimo farnosti.

Asi i členové sborů by za to byli rádi...

Asi i nadsborové církevní orgány...

Tak proč řada farářů nemá kdy se tomu věnovat? Proč jsme většinou faktické náplně svých úvazků správci budov a kancelářští pracovníci? A proč překvapuje, že současní adepti farářování tohle nechtějí a míří do kaplanských řad víc než kdy dřív?

Tak nechci být ani správcem kostela, kancelářským pracovníkem vyřizujícím granty, statistiky a další papírování. Nechci vysedávat na schůzích, jednáních, dozorčích radách, poradních odborech. Chci docházet třeba do škol. Nebo dětských domovů. Než službu i v dětských domovech či školách vyfoukne nová forma kaplanské služby. A mě zbude jen ta stavařina a administrativa...

Chci mít úvazek naplněný dvěma, třemi bohoslužbami za neděli. Třemi, čtyřmi biblickými. Patery dětmi A tak dále. O kostel a sborový dům ať se postarají stavaři, inženýři, architekti, ekonomové. O kartotéku, webové stránky, poštu, smlouvy, výkazy a další ať se postarají kancelářští pracovníci, právníci, ajťáci. A pak to jen pročtu a podepíšu. Vždyť já tomu nerozumím lépe než odborníci... naopak! A jsou církve, které takhle fungují - třeba hned za humny Krušných hor.

Mnoho z lidského smýšlení je tak i v ČCE (Českobratrské církvi evangelické). A málo Božího. Mnoho bludů a nepravd zní v církvi. Mnoho drbů a pomluv. Mnoho zakroucenosti do sebe samé.

Do sebe samých. Možná málo neseme svůj vlastní kříž následující Krista...

Protože ke každému zaměstnání patří, že je třeba dělat i to, co se zaměstnanci úplně nechce. Nebo mu to přijde nelogické. A bývá to nejen dojem, ale i objektivní fakt. Farářování v tomto není výjimečné ani zvláštní. Možná je odlišné v nepoměru všední praxe vůči tomu, co by vlastně všichni chtěli, aby faráři dělali.

Ale kdo už by ve snášení tohoto měl jít příkladem, když ne faráři? Copak Kristus dělal jen to, co chtěl? Jen to, co přijal jako Hospodinův úkol? Vždyť už v první kapitole utíká od lidí, kteří chtějí mocné činy, zázraky, příklad morálního života a kdo ví, co ještě. Prchá na pusté místo pryč od lidí, kteří se na něho sesypali z celého města. Od lidí, které jeho kázání moc nezajímalo - ačkoli právě proto vyšel, aby kázal evangelium Boží blízkosti a pokání.

Moc rád bych většinou svého úvazku následoval Ježíšův příklad s křížem nejen vlastním na zádech. A třeba to brzy přijde, protože nás k tomu donutí placení farářů bez podpory státu, který teprve příští rok zaplatí „jen“ polovinu našeho platu.

Ale možná jsou cennější věci než lidská chtění. Než má chtění. Než vlastní život. Než záchrana a nalezení vlastního života. Tak i faráři dělají všechno možné, někdy i nemožné. Věnují se mnohému, co dělat nechtějí a na co nejsou odborníky. A bývá to znát. Protože jinak to neudělá nikdo. Ale to nuselští vědí i za těch pár měsíců se mnou. Doufám. Podobně jako strašničtí. Doufám. A jestli se takový církevní systém ukazuje neživotaschopným, pak i to je závažné slovo do pranice současných reforem.

Ale ponesu svůj kříž. Ačkoli se mi fakt nechce. Ale snad méně a méně z něj bude kvůli lidskému smýšlení nebo lenosti nebo hlouposti nebo plýtvání. Ponesu kříže také bližních - občas, na chvíli, trochu. Ačkoli ani to se mi nechce. Ale snad se tak bude dařit spolupráce s Hospodinem na proměně lidí, aby lidské smýšlení bylo spíš z Boha. Alespoň občas, na chvíli, trochu.

A snad tím budeme nalézat Boží království mezi námi. Občas, na chvíli, trochu. Nebo i víc. A možná nejen mezi námi a pro nás, ale také pro všechny za zdmi kostelů.

Amen.

Píseň: 662 - Do země se skrývá

Přímlybné modlitby:

Budoucnost je v našich očích vždy nejistá, Hospodine. Nevíme jistě, co bude zítra s námi, bližními ani s církví. A kdoví, třeba už zítra přijdeš v plnosti se svým královstvím.

Proto tě prosíme za všechny, kteří ti slouží. Vědomě i nevědomky, nápadně i nenapádně. Zadarmo i za mzdu. Prosíme tě za všechny, kteří usilují o tvůj pokoj a milosrdenství, spravedlnost a pravdu. Kéž k nim patříme také my.

Prosíme tě za nuselský sbor. Za občasně návštěvníky, presbytery, faráře i vytrvalé úhelné kameny, na nichž sbor stojí dlouhá desetiletí. Kéž jsme ti společně k radosti a lidem světlem i solí ke spasení.

Přimlouváme se také za celou církev - českobratrkou evangelickou. V obtížném a náročném období přerodu do církve, která nebude záviset na státu, snad víc než dřív. Kéž prokážeme životaschopnost ve všem dobrém, důvěru tvým rozhodnutím a s tvou pomocí proměníme nebo odstraníme vše ostatní.

Nakonec myslíme na všechna ostatní lidská pojetí tvé Církve. Vždyť naše pojetí má svá pozitiva a negativa. Stejně jako ta ostatní. Kéž se vzájemně učíme ve všem, co je tvé. Kéž se učíme tvému smýšlení také od lidí zcela mimo církve.

Modleme se MP: Otče náš... Amen

Požehnaní: Iz 41, 9nn: „Ty jsi můj služebník, tebe jsem vyvolil, nezavrhl jsem tě. Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti.“ **Amen.**

Píseň: 685 - I když se rozcházíme (dle nuselské tradice)